

АКАДЕМИК РАДОМИР В. ИВАНОВИЋ (1936–2022)

Академик Радомир В. Ивановић рођен је 28. августа 1936. године у селу Смоница, недалеко од Таковице. Основну школу завршио је у Подгорици, а затим је наставио своје гимназијско школовање у варошима питоме Бачке (Змајево, Нови Сад), која је оберучке прихватила овог даровитог и виспреног младића, потомка угледне породице Ивановић. Дипломирао на Групи за југословенску књижевност и јужнословенске језике Филозофског факултета у Новом Саду 1960. године. Своју докторску дисертацију *Милутин М. Ускоковић и његово доба* одбранио је у јануару 1965. године, на Филолошком факултету у Београду. Убрзо након тога постао је асистент, а затим доцент и ванредни професор, на Групи за југословенске књижевности и српскохрватски језик Филозофског факултета у Приштини. Поред тога, обављао је веома одговорну дужност саветника у Републичком секретаријату за образовање и науку СР Србије, а у јануару 1976. године постао је професор Одсека за српску књижевност (данашњи назив) на Филозофском факултету у Новом Саду, где је до одласка у пензију предавао Српску књижевност XIX века и Македонску књижевност.

Током дуге и веома плодне научне каријере, објавио је импресиван број монографских публикација из области науке о књижевности, добронамерно наметнувши својим млађим колегама високе – могли бисмо додати и тешко оствариве – стандарде у успешном бављењу научним радом. Одлучили смо да у овом тужном часу издвојимо само неколико наслова из његове богате научно-стручне и есејистичке продукције, због чега нам наш драги професор сигурно не би замерио: *Милутин Ускоковић* (Београд, 1968); *Романи Михаила Лалића* (Београд, 1974); *Титаџења savременог романа* (Zagreb, 1976); *Поетика Косте Рацина* (Нови Сад, 1979); *Поетика Блажа Консеког* (Љубљана–Београд, 1982); *Реч о речи – Поетика Аце Шопова* (Београд, 1986); *Поетика Славка Јаневског I-II* (Краљево, 1989); *Григор Прличев у светлу романтизма* (Крушевац, 1990); *Његошев поетски говор* (Нови Сад, 1991); *Реторика човјечности [Морфологија и семантика дјела Марка Миљанова]* (Нови Сад–Подгорица, 1993); *Његошева*

психологија и филозофија стварања (Нови Сад, 1997); *Сродство по избору* (Подгорица, 1999); *Самописи и казалице Стефана Митрова Љубише* (Нови Сад, 2000); *По сунчаном сату [Поетика и естетика Владана Деснице]* (Нови Сад, 2001); *Писци и посредници: књижевне студије и огледи* (Нови Сад, 2011); *Стваралачки узор и изазови: Његош, Андрић, Лалић* (Подгорица, 2015); *Енигме и парадигме у дјелу Михаила Лалића* (Подгорица, 2016); *Значења и тумачења књижевног дела [студије и огледи]* (Нови Сад, 2018) и др.

Радомир В. Ивановић постао је 1991. године члан Македонске академије наука и уметности, а девет година касније изабран је за члана Црногорске академије наука и уметности. Наравно, нећемо пропустити да нагласимо како је Радомир В. Ивановић за свој успешан вишедеценијски научни, педагошки и културни рад добио следећа престижна национална признања: Новембарска награда Приштине (1967), Децембарска награда САП Косова и Метохије (1970), Тринаестојулска награда СР Црне Горе (1975), Златна значка Културно-просветне заједнице Србије (1977), Плакета *Драгован Јовановић* Међурепубличке културно-просвјетне заједнице у Пљевљима (1983), Првомајска награда Савеза синдиката АП Војводине (1992), Награда ослобођења Подгорице (1994), Награда за најбољу есејистичку књигу *Вук Филиповић* (1998), Награда за животно дело *Павле Марковић Адамов* (2000). Његове научне и стручне радове из области књижевне историје, теорије књижевности, компаратистике и театрологије одликује висок степен позитивне међународне рецепције, посебно у академским круговима. Бројни научни и стручни текстови академика Радомира В. Ивановића преведени су на македонски, словеначки, бугарски, руски, албански, турски, шпански, италијански, немачки, француски, енглески и многе друге светске језике. О томе колико је била велика радна енергија овог неуморног проучаваоца јужнословенских књижевности, најбоље сведочи публикација из 1996. године под насловом *Библиографија др Радомира В. Ивановића* (аутори: Бранко Јокић и Јелица Јововић), која садржи чак 1885 библиографских јединица (вероватно није ни неопходно да истичемо како је наш *чесњејши* професор наставио да пише и објављује своје радове све до тренутка када је његово племенито срце престало да куца). Нашег драгог професора Ивановића памтићемо као елоквентног ерудиту аристократских манира, чији је вишедеценијски научни и педагошки рад оставио неизбрисив траг у историји Одсека за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду.

Радослав Ераковић